

LAUREN
ROBERTS

Bezmuční

Prežijú iba výnimoční

YOLIO

LAUREN ROBERTS

Bezmocná

Preložila Patrícia Hatiarová

YOLi

Lauren Roberts
POWERLESS

POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC.

Text © 2023 Lauren Roberts

Map © 2023 Lauren Roberts

Map design by Jojo Elliott

Reverse Jacket Illustration Copyright © 2024 Alex Forrest, @spacecolonie

Cover design © Péter Müller

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical,
including photocopying, recording or by any information
storage and retrieval system without permission
in writing from the Publisher.

Translation © 2025 by Patrícia Hatiarová

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9990-0

*Všetkým dievčatám,
ktoré sa občas cítia bezmocne.*

Izram

Kruhová aréna

Lúpežník

Pyltčianske more

Strmína

Utočiško duši

Dor

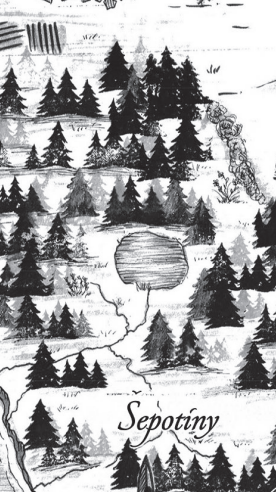
Pevnost

ca ulica

Plamenit

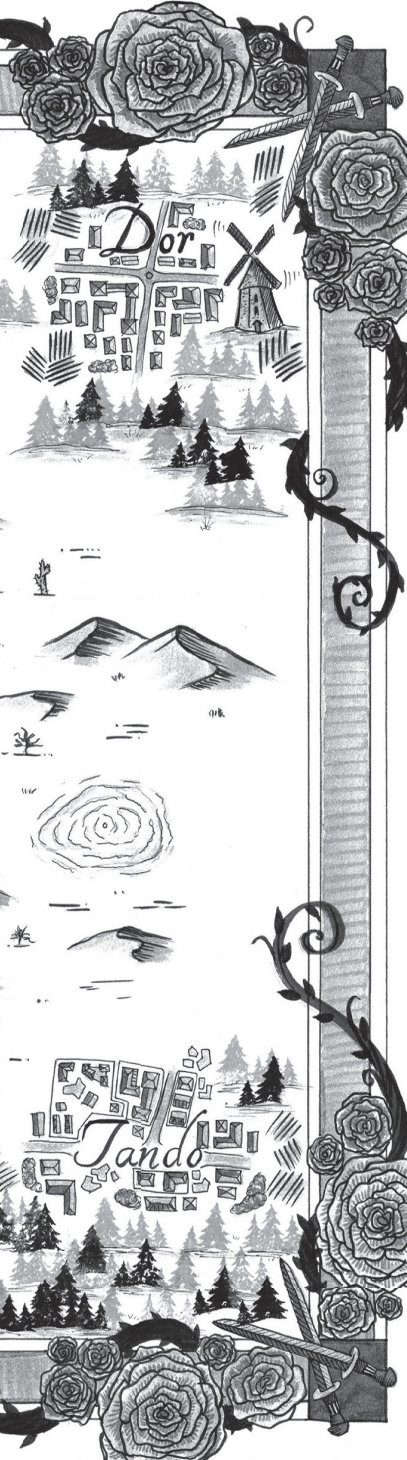
Sepotiny

Tando

Tya

1

Paedyn

Po ruke mi steká horúca mazľavá tekutina.
Krv.

Zvláštne. Ani som si neuvedomila, že kým bola moja päť zamestnaná strážnikovou tvárou, stihol ma poškriabať mečom. Je síce Blesk, no môj pravý hák je očividne rýchlejší.

V nose zacítim pach sadzí, a aby ma neprezradilo kýchnutie, priložím k nemu špinavú ruku.

Prezradiť sa takým žalostným spôsobom by bolo fakt trápne.

Keď som si istá, že môj nos neupúta pozornosť Imperiálov, ktorí číhajú rovno pod mojou skrýšou, ruku opäť pritlačím na špinavú stenu, o ktorú sa opieram chrbtom, pričom nohami sa odtláčam od steny naproti. Zhlboka sa nadýchnem, takmer sa zadusím sadzami a znovu sa začnem pomaly škriabať hore. Aj napriek tomu, že ma stehná pália takmer rovnako ako nos a stále zadržiam kýchnutie, prinútim sa pokračovať v lezení.

Nemyslela som si, že večer strávim driapaním sa hore komínom. Z tesného priestoru ma oblieva pot, no strach hádzem za hlavu a štvieram sa na vrch komína s lákavou výmenou špinavých stien za hviezdnatú oblohu. Hlavu konečne prestrčím von a doslova hlcem vlhký vzduch.

Potom pretiahnem komínom celé telo, zatiaľ čo ma bombarduje ďalšia zmes pachov, omnoho horších než zápach sadzí, ktoré sa mi lepia na telo, šaty aj vlasy. Pot, ryby, korení a dala by som ruku do ohňa za to, že aj nejaké telesné tekutiny vytvárajú nezameniteľnú arómu Lúpežníckej ulice.

Balansujem na okraji komína a v tej tme žmúrim na ruku, aby som skontrolovala tú mazľavú tekutinu. Bez bodavej bolesti, na ktorú som pri ranách od meča zvyknutá, som na ňu takmer zabudla.

Z prepoteného a priliehavého tielka odtrhnem kúsok látky a priložím ju k rane.

Len čo Adena zistí, že som znovu zničila odev, ktorý mi ušila, zabije ma.

Nával bolesti stále neprichádza, a to ani vtedy, keď si zranenie netrpezlivo šúcham drsnou látkou v snahe dostať zo seba mazľavú tekutinu.

Až vtedy k tekutine pričuchnem.

Med.

Med z buchiet, ktorý mi vyteká z vreciek otrhanej vesty a lepí sa po rukách. Žiadna krv. Povzdychnem si a zagúľam nad sebou očami.

Napriek tomu je to veľmi príjemná správa. Všetko, dokonca aj med, sa dá vyčistiť lepšie ako krv.

Zhlboka sa nadýchnem a rozhliadnem sa po polorozpadnutých budovách uväznených v tieni neprestajne blikajúceho pouličného svetla. Tu v gete nie je veľa elektriny, no kráľ nám veľkoryso poskytol pár stĺpov s lampami. Vďaka Voltom a Vzdelaným, ktorí svojimi schopnosťami udržiavajú stabilnú elektrickú sieť, musím vyvíjať mimoriadne úsilie, aby si ma nikto nevšimol.

Čím ďalej od geta upriem zrak, tým zachovalejšie a väčšie budovy nachádzam. Z chatrčí sa stávajú domy, z domov vily, až pohľadom zavadím o najohromujúcejšiu budovu zo

všetkých. Musím žmúriť, aby som v tme aspoň ako-tak rozoznala týčiace sa veže kráľovského hradu a hneď vedľa neho šikmú kopulu Kruhovej arény.

Pohľadom švihnem späť na ulicu podo mnou a zahľadím sa na ošarpané budovy. Lúpežnícka ulica je samotným srdcom geta, ktoré do celého mesta pumpuje kriminalitu a obchod. Prezerám si desiatky ďalších uličiek, ktoré z nej ústia, strácam sa v bludisku z budov, až spočiním zrakom na dôverne známej ulici a s úškrnom si povzdychnem.

Domov. Teda takmer, pretože mať domov znamená mať strechu nad hlavou.

Lenže aká by to už len bola zábava hľadiet v noci na strop namiesto hviezd?

Odpoveď by som mala poznať, keďže kedysi som na ten strop v noci pozerala. Vtedy mi nemuseli robiť spoločnosť hviezdy.

Pohľad ma zradil a zablúdil na miesto, kde som bývala kedysi. Je presne na križovatke medzi Obchodníckou a Brestovou ulicou. Teraz tam pri stole pravdepodobne večeria rodinka a jej členovia so smiechom rozoberajú svoj deň...

Z pazúrov nepríjemných myšlienok ma vytrhne buchnutie a tichý šepot. S námahou rozpoznávam hlboký strážnikov hlas, ktorého som len pred chvíľou tak láskavo odbremenila od jeho bežných povinností.

„... ktosi sa ku mne prikradol, potichu ako myška, no a potom... potom ma už len poklepkal po pleci a jednu mi vrazil.“

Komínom sa odrazu rozozvučí podráždený a prenikavý ženský hlas: „Patriš k Bleskom, aby to mor trafil, nemal by si byť rýchly?!“ Zhlboka sa nadýchne. „Povedz mi jedno. Zachytil si, ako vyzeral, skôr než si ho znovu nechal okradnúť ma?“

„Len jeho oči,“ zamrmle strážnik. „Modré. Neskutočne modré.“

Žena si podráždene odfrkne. „Tak to ti veľmi pekne ďakujem. Rovno sa idem postaviť na Lúpežnícku a zastavovať všetkých modrookých ľudí, či náhodou oči niektorého z nich nezodpovedajú tvojmu bystrému opisu neskutočne modrej.“

Potlačím odfrknutie, ktoré sa mi derie von z hrdla, keď vtom začujem, ako na druhej strane miestnosti čosi zaškrípe. Nasleduje zvuk tlmených krokov. Vrzganie hnijúceho dreva pod topánkami mi prezradí, že sa k honu na lupiča pridali ďalší traja strážnici.

Viac mi netreba.

Zoskočím z komína a chytím sa vyvýšeného okraja strechy, nohami prehupnem na druhú stranu a visím nad ulicou. Vydýchnem, a len čo sa pustím, zahryznem si do jazyka, aby som v momente, keď ma gravitácia pritlačí k zemi, nevykríkla. S buchnutím dopadnem do obchodníkovho voza plného sena. Tvrdá slama sa mi prediera cez šaty a ja sa cítim ako Adenin vankúšik na ihly. Vybehnem na ulicu a v nočnom vánku po mne ostáva iba oblak sadzí a sena.

Kráčam späť do svojej pevnosti a čas si krátim vyberaním slamy z vrkoča. Kľučkujem pomedzi ošarpané vozy obchodníkov, ktoré sú v noci odkázané samy na seba, a nohami prepletám po odpadkoch a rozbitom haraburdí. Keď prechádzam okolo prikrčených lupičov v bočných uličkách, začnú si čosi šepkať.

V topánke cítim tiaž dýky a jej chlad ma upokojuje, keď míňam skupinky bezdomovcov, ktorí sa k sebe po nociach túlia. Pri niektorých skupinách vidím fialové silové polia, no iní nemajú schopnosti dosť silné ani na to, aby sa bezpečne vyspali. Z rovnakého dôvodu nachádzajú domov tu, v gete.

Kráčam rýchlo a sebaisto, pohľadom neustále sledujem okolie, musím mať oči na stopkách. Chudobní nerobia rozdiely. Každý šiling sa zide a je im jedno, či oň pripravia niekoho, kto je na tom horšie, než sú oni sami.

Cestu mi skríži niekoľko strážnikov, a tak spomalím, aby som sa im vyhla. Každý obchod, roh a ulica dostali do daru zlomyseľných strážnikov v bielych uniformách. Na Lúpežníckej vzrástla kriminalita, a preto možno nemilosrdných Imperiálov stretnúť na každom kroku.

Pochopiteľne, nemám s tým nič spoločné.

Vkláznem do bočnej slepej uličky a kráčam až na jej koniec. V rohu stojí barikáda z rozbitých obchodníckych vozov, kartónov, starých plachiet a len svätý mor vie, čoho všetkého ešte. Nie som ani v polovici cesty ku kope odpadkov, ktoré nazývame domov, keď sa z pevnosti vynorí tvár zaliata divokými kučerami, ktoré siahajú jej majiteľke po plecيا.

„Máš to?!“

Bez námahy rozpletie svoje dlhé nohy z tureckého sedu, vstane a svižne prekoná trojmetrovú stenu odpadkov oddeľujúcu náš domov od ulice. Vrhne sa ku mne s takou nádejou v očiach, až by si niekto mohol myslieť, že som jej slúbila strechu nad hlavou a teplé jedlo. Napriek tomu, že jej nemôžem dať nič z toho, mám podľa nej niečo oveľa lepšie.

Vzdychnem si. „Prekvapuje ma, že si o mne po toľkých rokoch pochybovala, Adena. Čakala som od teba trochu viac dôvery.“ Z chrbta zložím batoh a vytiahnem z neho zhúžvaný červený hodváb. Pri pohľade na jej užasnutú tvár nedokážem potlačiť úsmev.

Nenásytne mi ho vytrhne z ruky a prstami prechádza po jemných záhyboch látky. Cez kučeravý závoj vlasov, ktoré jej padajú do orieškovohnedých očí, na mňa pozerá, akoby som práve ľavou zadnou premočila mor, a nie ukradla látku žene, ktorá vedie mnohonásobne lepší život než my dve.

Hľadí na mňa, akoby som bola hrdinka, nie zlodejka.

Adenin úsmev je rovnako žiarivý ako samotné slnko nad púšťou Plamenit. „Ty a tvoje mazané prstíky. Si ako čarodejníca, Pae, vieš o tom?“

Vrhne sa mi okolo krku a uväzní ma v zdrvujúcom objatí, vďaka ktorému sa med ešte viac roztečie po veste a vreckách.

„Keď už hovoríme o mazanosti...“ Odtiahnem sa od nej a zalovím vo vrecku. Vytiahnem šesť rozpučených buchiet, ktoré nie príliš vábne zdobí seno.

Len čo ich Adena zbadá, vypleští oči a hneď mi jednu vytrhne z ruky, rovnako nenásytne ako pred chvíľou hodváb. Pri prežívaní sa otočí, poľahky vchupne do našej pevnosti a usadí sa na vyblednutom hrubom koberci na druhej strane barikády. S očakávaním potľapká po mieste vedľa seba, no ja na rozdiel od nej najskôr neohrabane preskočím barikádu, až potom sa zvládnem posadiť.

„Stavím sa, že Maria musela šaliť, keď si jej znovu vyrabovala obchod. Chúďa, mala by tam mať viac strážnikov,“ trkoce Adena s plnými ústami a k omrvinkám na jej tvári sa pridáva úsmev.

Už roky tú ženu okrádam aspoň raz za mesiac a za celý ten čas dospela k jedinému záveru, a to, že som muž. Aj snaha sa cení.

„Aby sme jej nekrivdili,“ pokrčím plecami, „okolo obchodu sa motali ďalší dvaja Imperiáli. Asi ju už unavuje, koľko medových buchiet jej za tie roky zmizlo.“

Len čo Adena zbadá môj úsmev, prížmúri orieškovohnedé oči. „Moru vďaka, že ťa nechytili, Pae.“ Len čo jej táto nešťastná fráza vyklzne z úst, zatnem sánku, zatiaľ čo ona uprostred hltu zamrzne. Skriví tvár, zvráští čelo a prečistí si hrdlo. „Prepáč, sila zvyku.“ Prsty mi zablúdia k hrubému prsteňu na palci. Začnem ním bezmyšlienkovite krútiť a zmôžem sa len na chabý úsmev. Zvyčajne túto tému neotvárame. Kvôli mne sa z nej stalo tabu.

Za všetko môže chvíľka slabosti, za ktorú by som mala pociťovať väčšiu vinu.

„Vieš, že nejde o konkrétne slová, ale...“

„Ale o zmysel, ktorý v sebe ukrývajú,“ s úsmevom mi skočí do reči a je až šokujúce, ako dokonale dokáže napodobniť môj hlas.

Od smiechu mi takmer zabehne kúsok sladkého cesta. „Ty sa ma snažíš napodobniť?“

Namiesto odpovede si odhryzne z lepkavej buchty a medzi hlty vyhlási: „A, mimochodom, nie je to mor, čo ťa trápi, ale to, čo prišlo po ňom.“

Pomaly prikývnem, zatiaľ čo prstami mimovoľne hľadím dôverne známy ošúchaný vzor koberca. Pri myšlienke, že by som mala ďakovať moru, ktorý zabil tisícky obyvateľov kráľovstva Ilya, strácam chuť do jedla, dokonca aj na medové buchty. Ďakovať za toľko bolesti, smrti a nepravosti?

Jediné, čo teraz každého zaujíma, je, koho mor nezabil. Kráľovstvo bolo roky izolované, aby sa choroba nešírila do susedných miest, a mor zatiaľ menil štruktúru tela tých najsilnejších, tých, ktorí ho dokázali prežiť. Rýchli sa stali ešte rýchlejšími, silní sa stali neporaziteľnými a tí, ktorí sa skrývali v tieňoch, sa nimi stali. Iba v kráľovstve Ilya majú ľudia desiatky rôznych nadprirodzených schopností. Každá schopnosť má inú intenzitu, povahu aj moc.

Dary za prežitie.

Títo ľudia patria k Elitným. K neobyčajným. K výnimočným.

„Len...“ odmlčí sa Adena, a kým sa hrá s mazľavou buchťou, snaží sa nájsť tie správne slová. „Len nechcem, aby sa ti niečo stalo, Pae. Ak ťa chytia a ty ich nebudeš vedieť presvedčiť...“

„Nerob si o mňa starosti,“ vyhlásim až príliš nenútene a pritom sa snažím ignorovať prichádzajúcu vlnu obáv. „Je to moja práca, A. Vždy bola.“

S úsmevom si povzdychne a mávne rukou. „Veď ja viem. S Elitnými si dokážeš poradiť.“

Znovu prichádza pocit úľavy. Som vďačná, že ma tak dobre pozná, no zároveň sa pre to cítim vinná. Nie všetci tí, ktorí prežili mor, totiž získali nejakú moc. Kiežby. Obyčajní však zostali takými, akými boli – obyčajnými. Mnoho rokov po morovej pandémie spolu Elitní a Obyčajní nažívali bok po boku.

Až kým kráľ Edric nevyhlásil, že Obyčajní už nie sú hodní žiť v jeho kráľovstve.

Pred tridsiatimi rokmi sa krajinou prehnala ďalšia choroba. Išlo pravdepodobne o bežnú chrípku, no kráľovskí Liečitelia využili príležitosť a presvedčili kráľa, že to Obyčajní prenášajú túto neznámu pliaгу, pretože nemajú žiadne schopnosti, a tak sa ich treba zbaviť. Styk s Obyčajnými sa stal pre Elitných a ich schopnosti škodlivým, pretože Obyčajní vraj oslabovali schopnosti Elitných, ktorí si ich tak veľmi chránili.

Pri tejto myšlienke musím potlačiť nutkanie prevrátiť očami.

Otec týmto bludom neveril. A ja tiež nie. No aj keby som mala dôkaz o tom, že nám kráľ klame do očí, nikto by neveril dievčaťu z geta.

Kráľ však nemohol nič prenechať náhode. Nemohol dovoliť, aby Elitných oslabili nejakí Obyčajní. Strata schopností neprichádzala do úvahy.

A tak sa začala Očista.

Strašidelné príbehy o telách, ktoré sa pod prudkým slnkom roztrúsili po piesku, sa dodnes, aj po desaťročiach od tej strašnej udalosti, rozprávajú pri ohni, šepkajú sa medzi deťmi.

Lepkavé prsty sa prikmotria k mojim. Vrstva medu na Adeniných rukách je rovnako sladká ako úsmev, ktorý sa jej šíri po tvári. Veľkú časť života som si myslela, že v žiadnom úsmeve nikdy nenájdem ani trochu úprimnosti. Myslela som si, že všetky priateľstvá sú falošné, každý náznak láskavosti vypočítavý.

Neodhaluj svoje pocity, neodhaluj strach, a čo je najdôležitejšie, neodhaluj, kým v skutočnosti si. Nikto to nesmie vedieť, Paedy. Nikomu a ničomu never. Len svojej vlastnej intuícii.

Otcov zvyčajne jemný hlas sa ozýva v mojej hlave akosi nástojčivo. Pripomína mi, že nikdy nikomu nesmiem povedať pravdu, že by som mala klamať aj tomuto dievčaťu, celému kráľovstvu.

Raz som však podľahla sebecku a ohrozila nás obe.

„Dost' už o more,“ zvolá Adena a predtým, než pokračuje, dôkladne preskúma uličku, „a tvojej... situácii.“

Neobťažujem sa zakryť odfrknutie. „Zdá sa, že za dva roky si sa nenaučila byť ani trochu nenápadná, A.“

Pravdepodobne ma už ani nepočúva. Pochybujem, že sa teraz dokáže sústrediť na čokoľvek iné ako na látku, po ktorej prechádza prstami. Oriekovohnedé oči upne na šijacie potreby a rozhovor, ktorý sme viedli, ponecháva napospas minulosti. Šteboce už len o tom, čo z hodvábu ušije. Teplými hnedými rukami prehrabáva v mihotavom svetle pouličnej lampy kusy látok, zahýna ich okraje, pripína rohy, omylom si zapicháva ihly do prstov a neúnavne nadáva.

Začneme viesť príjemný rozhovor a len vďaka mnohoročnému spolunažívaniu na ulici dokážem rozlúštiť, čo hovorí cez stisnuté pery, v ktorých drží špendlíky. Otočím sa na bok a mlčky sledujem jej pevné prsty a zvrátené čelo. Spánok v jej prípade neprichádza do úvahy, je príliš ponorená do práce.

Bodavá bolesť v boku ma prinúti znovu otvoriť privreté oči. Ospalosť je nenávratne preč. Tupo zavrčím na ostrý kameň, ktorý vytrča z dlažby v uličke. „Zapamätaj si moje slová, Adena, raz pre nás ukradnem poriadnu posteľ.“

Adena zagúľa očami, ako už mnoho večerov predtým, keď som jej dala rovnaký prázdny slub. „Uverím, keď uvidím, Pae,“ zaševlí.

Prevrátim sa ešte asi stokrát, kým mi do hlavy nevrazí zhúžvaná drsná deka. „Ak sa neprestaneš prehadzovať, prisahám, že ťa k tej prekliatej zemi príšijem,“ pohrozí Adena hlasom sladkým ako buchty, ktoré sme jedli.

„Uverím, keď uvidím, A.“

2 Kai

Ohnivá guľa mi preletí tesne popri tvári a takmer mi spáli vlasy. Len tak-tak sa jej stihnem vyhnúť a už cítim, ako sa ku mne valí druhá.

Dočerta aj s morom, Kitt má dnes svoj deň.

Balansujem na špičkách a sledujem, ako sa mojím smerom rúti ďalšia ohnivá guľa. Telo mi ovládne adrenalín. Vytvorím si vodný štít a oheň zasyčí. O chvíľu je z neho už len hustý oblak pary. Kitt žmúri a snaží sa ma v tej pare nájsť, no odrazu vypleští oči, pretože do neho vrazím. Pritisnem ho na zem a horiacou päťou zamierim na jeho tvár.

„Vzdávaš sa?“ Nedokážem potlačiť úsmev. Od smiechu sa rozkašle a pohľadom preletí z mojej tváre na zdvihnutú horiacu päšť vedľa nej.

„Ak nie, naozaj ma udrieš, braček?“ Oheň od jeho tváre delí iba pár centimetrov, no v zelených očiach sa mu zračí pobavenie.

„Mylne som sa domnieval, že odpoveď na túto otázku už dávno poznáš.“ Pousmejem sa, päšť ešte viac natiahnem dozadu a pripravím sa na úder.

„Fajn, fajn, vzdávam sa!“ vyprskne Kitt. „Ale iba preto, aby chúda Eli znovu nemusela naprávať zlomený nos jedného z nás.“

Pri myšlienke na kráľovskú ošetrovatelku a jej výraz, keby sme k nej zasa zavítali s nejakou zlomeninou, sa potmehúds-ky zasmejeme. Postavím sa a podám ruku Kittovi, ktorý sa stále váľa po zemi.

Usmeje sa na mňa, no vidím, že ho niečo trápi. „Došľaka aj s morom, Kai, veď ty ovládaš moje schopnosti lepšie než ja sám.“

„A presne preto budeš ty viesť túto krajinu,“ odvetím jednoducho, „zatiaľ čo ja budem na bojisku odvádzať súperovu pozornosť svojím šarmantným vzhľadom.“

„Chceš tým povedať, že ja by som nevedel odvieť súperovu pozornosť svojím vlastným šarmantným vzhľadom?“ Kitt sa hrdelne zasmeje a naoko urazí.

„Chcem tým povedať, že sme nevlastní bratia, takže máš len polovicu môjho šarmu.“

Kitt sa opäť zasmeje. „Podľa tvojej logiky máš ty zas polovicu môjho intelektu.“

„Moru vďaka!“ Nestihnem dopovedať a už do mňa s úsmevom strká.

Kráčame vyšliapanou cestičkou pri tréningových ringoch po nádvorí hradu. Prechádzame okolo Imperiálov v zácviaku a ostatných Elitných príslušníkov s vyšším statusom, ktorí sa nami nenechajú rušiť a pokračujú v zápasoch. Väčšina z nich používa svoje schopnosti a len málokto siaha po zbraniach.

Všetky hlavy sa otáčajú naším smerom a ich pohľady ma pália na pokožke rovnako ako slnečné lúče, ktoré na nás dopadajú. Snažím sa ich ignorovať, vdychujem známú vôňu cvičiska páchnuceho krvou, potom a slzami. Zo stojana na zbrane zoberiem meč a druhý hodím Kittovi, ktorého výraz nemožno opísať inak ako čisté rozhorčenie.

„Vždy som radšej bojoval so zbraňami než so schopnosťami,“ odpovedám na jeho spýtavý pohľad a mimovoľne skúšam rovnováhu čepele.

Kitt prevráti oči a odšuchce sa na druhý koniec zablanteného ringu. „Hej, veľmi dobre viem, že ma radšej mlátiš mečom.“ Otáčam zápästím, oháňam sa čepelou a po chvíli začíname okolo seba krúžiť. „Máš úplnú pravdu, je to jedna z mojich najobľúbenejších voľnočasových aktivít.“ Náhle vpadnem do výpadu, prudko švihnem mečom o ten jeho a zabrní mi v ruke. „Vidiš? Nehovor mi, že sa nebavíš.“

Kitt pri kontakte našich mečov zatne zuby. „Ohromne.“

Dostávam sa do známeho tranzu, nohy nechávam tancovať po ringu. Počas zápasu sa strácam v rytme. Myslel mám dokonale čistú, telo prekypuje energiou. Keď bojujem, cítim, že skutočne žijem. Bol som na to stvorený a po všetkých tých rokoch tréningu a výcviku ma práve tento pocit udržia-va pri zmysloch.

Hlúpy kráľ znamená mŕtvy kráľ.

Otcove slová sa mi ozývajú v hlave. Možno preto, lebo mi ich hovoril zakaždým, keď som sa ako malý sťažoval na nezáživné hodiny. Faktom ostáva, že sa nemusím báť, že budem hlúpy alebo mŕtvy, keďže vôbec nebudem kráľom. Po tom, čo som sa o svoju teóriu podelil s otcom, mi vytvoril nové krédo, podľa ktorého mám žiť.

Hlúpy Ochranca znamená porazené kráľovstvo.

Vskutku povzbudivé.

Do predlaktia mi vystrelí ostrá bolesť, ktorá ma vytrhne z myšlienok.

„Mal by si sa začať sústrediť, Kai, inak sa stane nemožné a porazím ťa.“ Kittov triumfálny výraz tváre mám v úmysle čo najrýchlejšie zmeniť. „Neprajem si, aby sa môj budúci Ochranca pri práci flák...“

Skôr než stihne dokončiť vetu, pritlačím mu meč k zemi a zakliesnim ho tým svojím. Dostanem sa za neho a jedným rýchlym pohybom si z topánky vytiahnem dýku, ktorej ostrý hrot pritisnem k jeho chrbtu.

„Prepáčte, veličenstvo, hovorili ste niečo?“ Pustím ho, otočí sa ku mne, na čo sa mu posmešne ukloním a dýku si zastrčím späť do topánky. Za to si vyslúžim poriadny buch-nát, kvôli ktorému takmer stratím rovnováhu. Odplatím mu ho, no Kitt sa len chichoce.

Vlasy má momentálne viac špinavé ako blond s kúskami blata z kotúľania sa po ringu. Na tričká sme v takýto horúci letný deň dávno zanevrelí a teraz sa nám na hrudiach ligocú kropaje potu.

Je až komické, ako veľmi vidieť, že nie sme pokrvní súrodenci. Okrem fyzických rozdielov mi chýba Kittova dobrosrdečnosť a jemu zas moja bezcitnosť. Je trpezlivý, ľudský a prívetivý, skrátka patrí na trón, zatiaľ čo ja na bojisko.

On je kráľ, ja som zabijak.

„Kai, počúvaš ma vôbec?“ Kitt mi lúska prstami pred očami a vyzerá ustarostene, no zároveň pobavene. „Dočerta aj s morom, stratil si priveľa krvi.“

Nasledujem jeho pohľad a zbadám, ako mi po ruke stekajú pramienky krvi. Krv mám aj na hánkach a prstoch. „Vyzerá to tak, že Eli dnes nakoniec kvôli tebe nebude mať voľno.“ Pozriem na Kittu s očakávaním nejakej poznámky, no on upiera zrak na druhú stranu areálu. „A že kto nedáva pozor.“

Pohľadom zablúdím k postave, ktorá sa k nám blíži, tréningové kožené oblečenie prilieha na každú jej krivku a fialové vlasy vejú vo vetre. „Pozrime sa, prichádza bezduchá Blair,“ zašomrem si popod nos, vďaka čomu sa Kitt takmer udusí smiechom.

„Ahojte, chlapi.“ Jej hlas je ako ľad, chladný, no ladný. „Ako sa vám dnes trénuje?“ Očami unudene skenuje naše postavy, a keď sa vráti k našim tváram, s úškrnom sa opýta: „Pripravuješ sa na Čistky, Kai?“

„Na tie sa pripravovať nemusím.“

Na tvári sa jej pomaly rozhostí úsmev. „Naivne som si myslela, že budúci Ochranca bude chcieť vyhrať a spraviť na

kráľovstvo dojem.“ Odrazu je príliš zaujatá svojimi nechtami, predstierajúc nezáujem.

So znudeným povzdychom si prehrabnem vlasy. „Presne to mám v pláne.“

Neúprimne sa na mňa usmeje. „Aj som si myslela, keďže patíš k najmocnejším Elitným posledných desaťročí. Aspoň sa tak rozpráva.“

Aby to mor trafil! A sme doma.

Kitt k nej vykročí a ruku si priloží na hrudník, akoby ho jej slová ranili. „Och, Blair, to zaboľelo. Tento komentár si budem pamätať, keď budem sadáť na trón.“

„Ale čo, zranila som tvoju hrdosť, Kitt?“ Falošne sa na neho uskrnie a pozornosť presmeruje opäť ku mne. „Okrem toho som presvedčená, že v Čistkách zvíťazím ja.“

Ironicky sa zasmejem. „Ako si môžeš byť taká istá? Ešte ani nevieš, či budeš súťažiť,“ poznamenám, aj keď veľmi dobre viem, že v Čistkách bude.

Namiesto odpovede sa z police so zbraňami zodvihne dýka, a skôr než stihnem čokoľvek urobiť, visí rovno pri mojej krčnej tepne.

„Som dcéra generála,“ podíde bližšie, pričom nás delí už len pár centimetrov, „mám celkom dobré šance dostať sa do Čistiek, nemyslíš?“ šepne, následne sa rozchichoce a vznášajúcu sa čepeľ ešte viac pritlačí k môjmu krku, aby zdôraznila svoje slová.

Žilami sa mi preháňa šum desiatok rôznych síl patriacich ľuďom, ktorí trénujú na nádvorí. Prinútim ostatné sily, aby sa odmlčali, a všetku pozornosť sústredím na tú Blairinu, ktorá mi buble pod kožou a prehovára ma, aby som sa jej chopil. Má silnú schopnosť Telekinézy a to, čo práve predviedla s dýkou, je nič oproti tomu, čo dokáže so silou mysle. Zachytím bzučanie, ktoré predstavuje jej sila, a nechám ho zmocniť sa ma, predriapať sa na povrch.

Odrazu ju mám.

Rovnako som sa dokázal zmocniť Kittovej dvojitej schopnosti ohňa a vody a rovnako sa dokážem zmocniť sily kohokol'vek, kto je dostatočne blízko.

S chladným úsmevom otočím dýku a pritlačím ju na pevný kožený odev, rovno na jej srdce. „Tak to by si mala začať trénovať,“ poviem potichu, následne pustím jej schopnosť a dýku nechám s hrmotou padnúť na zem. Bez ďalšieho slova sa obrátim a vykročím k hradu.

Kitt sa ku mne mlčky pridá, obaja sme ponorení do vlastných myšlienok. Čistky budú už o dva týždne, takže ďalej nemôžem radostne ignorovať ich existenciu a svoju úlohu v nich.

Odrazu zacítim, ako sa z kuchyne šíri vôňa pečeného kurčťa a zemiakov. Vrhнем pohľad na nezvyčajne mlkveho Kitta a vojdem do kuchyne.

„Dobré popoludnie, dámy,“ poviem a vyčarím úsmev na kuchárky a slúžky, ktoré pripravujú večeru. „Chýbal som vám?“ hlesnem, vyšvihnem sa na pevný pult a opriem sa o dlane. Zachytím pohľady niektorých slúžok, ktorým sa na tvárach rozleje rumenec, no rýchlo sa otočia a s chichotavým šepotom pokračujú vo svojej práci.

Ovalí ma horúčava kuchyne a moju beztak vlhkú pokožku zaleje ďalšia vlna potu.

Odhalenú pokožku.

Rukou si prejdem najskôr po vlasoch, potom po tvári a vôbec ma nevyruší uvedomenie si, že po hrade chodím bez košele, ktorá ostala v špinavom ringu. Je to zlovyk, ktorý nedokáže zmeniť ani môj otec.

Za rohom sa objaví Kittova vysmiata tvár. „Aj som si myslel, že som zacítil svoje najobľúbenejšie jedlo. Si zlatičko, Gail.“ Podíde ku kuchárke, ktorá na rozpálenom sporáku práve mieša plný hrniec zemiakovej kaše a jej tmavá pokožka sa leskne od potu.

Nemôže si pomôcť, pri pohľade na Kittovu rozžiarenú tvár sa usmeje. „Nemysli si, že som ich urobila kvôli tebe,

Kitty. Náhodou, je to aj moje obľúbené jedlo.“ So smiechom ho pohladí po líci a otočí sa naspäť k hrncom. Pozrie sa na mňa, usadeného na pulte, potom pohľadom skĺzne na moju krvácajúcu ruku. Takmer som na ňu zabudol. „Neželám si mať pult od krvi, Kai,“ napomenie ma prísne a pokrúti hlavou.

S úsmevom jej odpoviem: „Nebolo by to prvý raz.“

Znovu nado mnou pokrúti hlavou, no tentoraz sa neubráni úsmevu. Gail nám dávala poza chrbát jedlo a sladkosti, už keď sme ako malí chlapci pobehovali po hrade polonahí. Očividne sa to nezmenilo dodnes. Bola svedkom nejednej kuchynskej hádky o poslednú medovú buchtu.

„Dlho ste tu neboli,“ poznamená, zatiaľ čo korení zemiaky. „Už ma máte plné zuby, čo?“

„Teba? Hej. Tvojho jedla? Nikdy.“ Ledva dopoviem a už mojím smerom letí guľa zemiakovej kaše. Nemám čas ani energiu na to, aby som sa uhol, a tak sa kaša zmieša s mazľavým blatom a so špinou vo vlasoch.

„S nami ti je hneď veselšie, všakže?“ premýšľa Kitt nahlas. Opiera sa o rímsu a pritom sleduje, ako si z vlasov vyberám zemiaky.

Zoskočím z pultu, prejdem ku kuchárke a vtisnem jej bozk na líce. „Rád som ťa videl, Gail.“ Natiahnem sa a z košíka za ňou si vezmem jablko. „Teším sa na našu ďalšiu zemiakovú bitku.“ Jablko hodím Kittovi, zoberiem si ďalšie a predtým, než doň zahryznem, ho očistím o nohavice.

„Princ Kai?“

Stuhnem a s povzdychom sa otočím. Za mnou stojí nervózny mládenec a pri tom, ako na mňa zdola upiera zrak, nervózne húžve lem košele. Netrpezlivo zdvihnem obočie.

„Kráľ si žiada vašu prítomnosť v kráľovskej sieni.“